

— Щешъ, когда си ся увръзалъ.

— Старче Георгіе! на главѣ-тѣ ти ꙗ навалѣлъ снѣгъ, крѣвь-та ти ꙗ замръзнула въ жилы-тѣ.

— Нѣ, не ꙗ замръзнула! Ако бѣхъ ималъ азъ волѣ, отколѣ бѣхъ очистилъ Загорик-то отъ Гръци-тѣ, и не бѣхъ ся нити роднилъ, нити браталъ съ тѣхъ; знаѣ азъ тѣхно-то добро. Дъжд-атъ по капкѣ капе, а по-вече отъ море топи.

— Пръвъ пѣтъ азъ чувамъ отъ уста-та ти такъ вы-зи думы, рече Петъръ.

— Твой-атъ наравъ ꙗ миролюбивъ, и твоѣта воля жели миръ, а на твоѣ-тѣ царскѣ волѣ азъ не смѣѣ да ся противѣ.

— Чи пакъ не ли бѣше прибыточенъ за насъ мир-атъ и приѣтелство-то съ Гръци-тѣ.

— Угладихъ ни тѣ пѣтъ-атъ за да изгнемъ. По своѣ волѣ, ты ся сродни съ кесары, а по волѣ-тѣ царицинѣ, твои-тѣ дѣла намирътъ ся сега на Цариградъ.

— Та шо излазя отъ това? срѣдито прѣсѣче думѣ-тѣ му Петъръ.

— Още нищо, тѣ живѣлахъ при родинѣ; доклѣ бѣше живъ Романъ, и тѣмъ бѣше добръ,